

ja - film, mjuzikli, televizija, radio, a posljednjih sedam godina intenzivno se bavio snimanjem u vlastitom tonskom studiju u Bregima. Njegova živa ljubav prema glazbi i Bogu dala mu je snage da redovito vodi čak tri zbora u župi Močile - "Zvončice", "Eshaton" i "Mariju". Sva su tri zbora imala svoje probe dan prije Vladine smrti - koje su svima ostale u živom sjećanju po izuzetnom Vladinom nadahnuću i predanju. Tada smo se, u župi Uznesenja Blažene Djevice Marije na nebo, i ne znajući, oprostili od našeg dugogodišnjeg zborovođe. Potkraj svoga kratkog života Vlado je za "Eshaton", župni zbor mladih iz Močila, napisao pjesmu "Kud god želiš, vodi me" i Svevišnji ga je zaista odveo u vječne dvore gdje je i dalje ostao ono što je bio i za ovozemaljskoga života - poticaj svima koji su s njime surađivali.

No, sve je ovo tek načeto sjećanje na čovjeka, prijatelja, suradnika, na razdoblje intenzivnog življenja glazbe; sjećanje koje s vremenom ne blijedi, već učvršćuje sponu s dušom koja je besmrtna!

KUD GOD ŽELIŠ, VODI ME

*Kud god želiš, vodi me
Raspeti moj Isuse
Preko mora Crvenog
Putevima svijeta zlog*

*Braču ljude ljubiti
Bolji svijet izgraditi
Svijet u kojem vladaš Ti
Zakonima Ljubavi*

*Siguran u krilu Tvom
Očinski dok ljubiš me
Duhom Svetim jačaš me
Krvlju, Tijelom hraniš me*

*Slava Ocu vječnomu
Slava Sinu Isusu
Slava Duhu Svetomu
Slava Bogu Trojstvenu!*

*I dok dišem, ja ću pjevati
Tebe, Kriste, slaviti
Ime Tvoje nositi
Križem se ponositi*

Aleluja!

Vlado Dolenc, 2001.

Stjepan LICE

Pravni fakultet Zagreb

VLADO DOLENEC - ČOVJEK ZANESEN DUHOM I GLAZBOM

Vlado Dolenc, skladatelj, kantautor, zborovođa, zanesenjak duhovne glazbe i, nadasve, dobar čovjek, rođen je 11. srpnja 1955. Osnovnu školu završio je u Koprivničkim Bregima, a gimnaziju u Zagrebu (u sjemeništu na Šalati). Na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu započeo je stu-

dij teologije, ali ga nije i dovršio. Diplomirao je na glazbenoj akademiji u Grazu, a potom završio i poslijediplomski studij u Regensburgu.

Glazbom se počeo baviti već u osnovnoj školi. Za vrijeme svoga srednjoškolskog obrazovanja osnovao je vokalno - instrumentalni sastav "Zora", s kojim je, u izmijenjenom sastavu, nastavio djelovati i za vrijeme studija teologije. S njima je 1974. godine objavio svoju prvu ploču s pjesmama "Pismo majci" i "Kralju svemira" za koje je napisao riječi i skladao glazbu. Objavljivanje te ploče u ono je vrijeme imalo osobito značenje, budući da se duhovna šansona u nas tek počela razvijati, a, uz to, tzv. društveno-političke prilike bile su izrazito nepovoljne te je svako takvo nastojanje ocjenjivano nazadnim, neprihvatljivim pa i neprijateljskim. Unatoč tome što je ta ploča u javnosti ostala gotovo posve prešućena, prodana je u nakladi većoj od 50.000 primjeraka. Sa skladbom "Kralju svemira" na festivalu duhovne glazbe u Rimu 1976. godine osvojio je prvu nagradu.

Nakon što je napustio bogosloviju nastavio se baviti glazbom. Kao kantautor nastupao je na zagrebačkom i splitskom festivalu. Jedno je vrijeme djelovao u duu "Vlado i Mato". Duo "Vlado i Mato" imao je i jedan vrlo zapažen koncert u Glazbenoj dvorani "Vatroslav Lisinski". Skladao je za kazalište i televiziju i surađivao s nizom pjesnika čije je stihove uglazbio. U izdanju biblioteke "U pravi trenutak" 1983. godine objavio je kazetu molitvenih pjesama "Pjesnici na koljenima". Skladao je glazbu za mjuzikle i recitale za djecu. Osnovao je i vodio dječje zborove "Pčelica", "Makovi", "Ribice" i "Vjeverice".

Njegov rad, uvijek u prepoznatljivom ozračju duhovnog, oslonjen na Boga živoga i prisutnoga i u izrazitoj vjernosti Crkvi, nije bio po volji ondašnjim komunističkim vlastima, pogotovo i zbog toga što je imao velik uspjeh među mladima. Zbog toga je stalno bio praćen, na različite načine zastrašivan pa i osuđen na zatvorsku kaznu na temelju izmišljene optužbe. Tijekom izdržavanja zakonske kazne pretrpio je niz nečovječnih postupaka. Uz to mu je, nakon izdržane zatvorske kazne, u Hrvatskoj duže vrijeme bilo zabranjeno javno nastupati. Stjecajem okolnosti i uz pomoć pojedinaca koji su, unatoč svemu, bili spremni izložiti se za njega (Đorđe Balašević, Miroslav Antić), uspio je u tome vremenu održati niz koncerata u Vojvodini.

Nakon što se 1987. vratio u rodne Koprivničke Brege, bezpridržajno se uključio u crkveni i kulturni život svoga rodnoga kraja. Vodio je crkvene i dječje zborove, redovito svirao na misama i prigodom različitih crkvenih i društvenih događanja. Skladao je i "Moćilsku misu" koja je 2001. godine izvedena na Hrvatskoj televiziji.

S Jadrankom Slobodanac osnovao je 1990. "Duo Anima". "Duo Anima" nastupao je širom Hrvatske i u inozemstvu s programima duhovnih pjesama i šansona te recitalima uglazbljenih stihova hrvatskih pjesnika. Za vrijeme Domovinskog rata više su puta nastupili i na prvoj crti bojišnice. Često su sudjelovali na različitim kulturnim događajima i humanitarnim koncertima. Objavili su audio kazete "Kraljici Hrvata", "Sretan Božić", "Sretan Uskrs", "Molitva pod zvijezdama", "Povratnik", "Moja Podravino", "U društvu Frana Galovića", "Moćilski zvončići i Anima" i "Kralju svemira". "Moja Podravino" i "Kralju svemira" objavljene su i na CD-u.

Vlado Dolenc umro je 14. kolovoza 2001., od posljedica srčanog udara, u svome obiteljskom domu u Koprivničkim Bregima, nedugo nakon što je sa svojim suradnicima uvježbao program za blagdan svetoga Roka, blagdan koji se u Koprivničkim Bregima slavi na osobiti način. Sahranjen je 16. kolovoza, upravo na blagdan svetoga Roka. Uz njegovu obitelj, ispratio ga je i velik broj prijatelja i poštovalaca.

Čitav svoj život proživio je zanosno, uvijek vjeran darovima za koje je prepoznao da su mu istodob-

no i darovani i povjereni, i spremno se odzivajući poticajima Duha. Premda je obitelj bila središte njegova života, nikada se nije zatvarao. Uvijek je bio spreman pomoći drugima, iskazati prijateljstvo i poznatima i nepoznatima, nikada ni u čemu ne tražeći svoju korist. Rado je i uporno podržavao one u kojima je prepoznao glazbeni dar, hrabrio ih i davao im sve najbolje od sebe.

Njegov životopis neće biti moguće doreći. Unatoč svemu što je pretrpio, njegova ga vedrina i strpljivost gotovo ni na trenutak nisu napuštale. No, patnje koje su ga tijekom života češće snalazile, nastojao je zadržati za sebe, sam ih pretrpjeti. Nikoga nije volio opterećivati svojom mukom. Pa i kada je govorio o svojoj boli, govorio je o njoj tek usput, kao da joj ne pridaje osobito značenje jer, na mnoge je načine svjedočio, život čovjeka dariva s toliko dobroga da nema smisla zadržavati se na onome što ga pokušava okrasti.

Bio je naglašeno skroman. Nije se volio isticati. Pa i kada je bio na pozornici, nastojao je svima dati do znanja da je on ondje zbog pjesme, zbog glazbe i, nadalje, zbog Boga u kojega je nepodijeljena srca vjerovao. Nije volio da mu se iskazuje bilo kakva pažnja, osim one tople obiteljske i iskrene prijateljske. Sve drugo bilo mu je opterećenje.

“Ima neka tajna u dobrim ljudima: žive i poslije svoje smrti” - zapisao je svojedobno Trygve Gulbrandsen. To zasigurno vrijedi i za Vladu. On je za života postao dio mnogih malih ljudi velike duše i mnogima je pomogao da im duša naraste, da prepoznaju svoju nadarenost, pridu bliže Bogu i nastave težiti sve većim blizinama. Zbog toga je u životu Vlade Dolenca, nakon što je zamijenio vremenitost za vječnost, ono temeljno ostalo nepromijenjeno: on je samo nastavio živjeti u blizini Božjoj.

mons. dr. Vlado KOŠIĆ

pomoćni biskup zagrebački

MOJA SJEĆANJA NA VLADU DOLENCA

Vladu Dolenca zapazio sam kao glazbeno darovitog bogoslova još u Dječaćkom sjemeništu u Zagrebu, na Šalati. Tu su k nama sjemeništarcima dolazili i bogoslovi s Kaptola pa tako i Vlado i njegovi kolege te izveli koncert svojih pjesama. Kao i isusovačke bogoslove s Jordanovca, tako i “naše” bogoslove s Kaptola, rado smo primali i slušali. Sviranje i pjevanje duhovnih pjesama bio je, na neki način, nama nov i veoma privlačan način svjedočenja vjere. Sjećam se tako koncerta na kojem je nastupio Vlado kao dio bogoslovskog benda. Svirao je gitaru i lijepo pjevao. Ja sam tada bio maturant. Poslije sam (od 1979.-1985.) boraveći i sam u bogosloviji na Kaptolu, susretao Vladu. Bio mi je simpatičan, pristupačan i cijenio sam njegov glazbeni rad i ljudski pristup koji je pokazivao prema nama kolegama. Premda je bio stariji od mene tri godine, nisam osjećao da mi je bio dalek ili da se zbog toga izdizao, kao što je to bio čest slučaj da su stariji prema mlađima bili zatvoreni i nepristupačni. Sviđao mi se jednostavni i ljudski način na koji je sa svima komunicirao kao sa sebi jednaki-ma.

Bilo mi je žao kada sam čuo da napušta bogosloviju. Bio sam tada na prvoj godini studija (a on je